

Juraj Steiniger: Od prvních králíků až na vrchol. A pak znovu od začátku.

Někdy se k celoživotní zálibě dostaneme úplnou náhodou. A někdy dokonce právě k té, kterou jsme v dětství neměli vůbec rádi. Přesně tak začíná i chovatelský příběh Juraje Steinigera, úspěšného slovenského chovatele velkých světlých stříbřitých, který si díky své dlouholeté práci, chovatelským zkušenostem a dosaženým úspěchům vybudoval mezi chovateli tohoto plemene zasloužené uznání.

Jeho chovatelská cesta však rozhodně nebyla přímočará. Začínala v dětství, kdy péče o králíky rozhodně nepatřila mezi jeho oblíbené činnosti, pokračovala prvními chovatelskými pokusy, nečekanými ztrátami i cennými setkáními s uznávanými zahraničními chovateli a postupně vedla až k významným úspěchům na speciálních výstavách. Všechny tyto zkušenosti formovaly nejen jeho přístup k chovatelství, ale také pohled na to, jaké vlastnosti jsou pro skutečně kvalitní chovné zvíře zásadní.

Juraj je chovatelem, který si na své odchovy klade mimořádně vysoké nároky. Za svými názory si stojí, nebojí se kriticky hodnotit některé chovatelské postupy a otevřeně přiznává, že i po mnoha letech zkušeností je stále co se učit.

V našem povídání jsme se ale nezastavili pouze u šlechtění, stříbřitosti, kvality srsti nebo zahraničních chovů. Dotkli jsme se také mnohem citlivějšího tématu – zdravotních problémů, které Juraje přiměly k radikálnímu rozhodnutí zrušit svůj chov a začít znovu.

Jak se z původně nechtěné dětské povinnosti stala celoživotní vášeň? Co se naučil od německých chovatelských legend? Proč je při výběru zvířat tak nekompromisní a co považuje za nejdůležitější předpoklad úspěšného chovu?

O tom všem, a nejen o tom, jsme si s Jurajem Steinigerem povídali. Věříme, že následující řádky přinesou nejen zajímavé informace a cenné zkušenosti, ale také podněty k zamyšlení nad vlastní chovatelskou prací.

„Kdy ses poprvé dostal k chovatelství a kdo tě k němu přivedl?“

„K chovatelství jsem se dostal už jako dítě díky svému otci. Ten choval kastorexy, dalmatinské králíky a také nutrie, tehdy především na kožešinu a maso. Paradoxní je, že já jsem jako kluk králíky doslova nesnášel. Musel jsem je krmit, zatímco ostatní děti si hrály a jezdily na kole, takže jsem v tom tehdy žádnou velkou zálibu rozhodně neviděl.“ směje se.

Když otec zemřel, měl jsem novozélandské a belgické králíky, ale stále šlo především o chov na maso, bez tetování. Na vojně jsem začal přemýšlet, co budu dělat, až se vrátím. Chov králíků mi najednou začal připadat jako docela dobrý nápad. Původně jsem uvažoval o belgických obrech a činčilách, opět hlavně kvůli masu. Nákupem králíků jsem pověřil tehdy kamaráda.

Když jsem se ale vrátil z Itálie, čekali na mě doma dva Vss, které mi právě tento kamarád přivezl. K nim jsem si následně koupil samici na výstavě v Ostravě. To už byli tetovaní králíci. Jenže hned první zimu mi je zabila kuna a zůstal mi jediný králík. V tu chvíli jsem si řekl, že s chovem končím. Ale po jedné rozpravě s kamarádem nad slivovicí a vínem jsem svoje rozhodnutí přehodnotil a vyrazil znovu do Ostravy,“ směje se.

„V té době jsem ještě nebyl členem klubu. Vss se mi líbili hlavně tím, že byli zmasilí, a tak jsem je začal chovat. Jenže jsem tomu tehdy ještě pořádně nerozuměl – třeba kvalitě podsady. Důležitým člověkem pro mě byl Ferko Rybár. Právě on mě přesvědčoval, abych vstoupil do klubu, což bylo přibližně kolem roku 2006.

Postupně jsem se dostával mezi tehdejší chovatelské legendy. Ze začátku mě ale příliš nebrali a nechávali mi jen ta zvířata, která sami chtěli prodat. Když jsme potom jezdili do Německa na výstavy pro drůbež, řekl jsem si, že bych tam mohl zkusit sehnat i králíky. A tak jsem se dostal k Ingu Wensingovi. V únoru jsme se domluvili, že mu v říjnu zavolám a v listopadu přijedu. Je to neuvěřitelně férový člověk a pan chovatel Vss s velkým „P“. Připravil nám skvělé pohoštění a ukázal asi padesát králíků – jeden jako druhý. Právě on mě v podstatě od základů naučil, jak má správný Vss vypadat. Ukazoval mi věci, kterých jsem si do té doby ani nevšímal – zuby, podsadu na tlapkách, korunku a další detaily. Později jsem poznal další chovatelské legendy jako Edmunda Laumera a další německé chovatele, například Bernda Mössinga nebo Jansena, a od každého jsem si něco odnesl.

Postupem času jsem začal mnohem víc chápat, jak důležité je vědět, co konkrétní zvíře může mému chovu přinést. Pamatuji si například králíka od Mössinga. Kdybyste ho viděli, možná byste řekli, že bych si ho vůbec neměl brát – byl krátký, tmavý a měl uši dlouhé jen 11,5 centimetru. Jenže když ho Bernd položil na stůl, stál tam jako socha. A já věděl, že přesně tohle potřebuji. Na moji krev se hodil a já ho chtěl.

Podobně jsem se postupně učil pracovat s jednotlivými liniemi. U linie 08 jsem například řešil dlouhou srst a špatnou podsadu, takže jsem se musel znovu vrátit do Německa pro zvíře, které by mi pomohlo tyto vlastnosti zlepšit.

Velkou roli v mých úspěších sehráli také čeští posuzovatelé. Dříve jsem byl proti tomu, aby na našich speciálkách posuzovali právě Češi, ale nakonec musím říct, že jsem na ně měl štěstí. Miroslav Caha, Míla Martinec a další dokázali na zvířeti vyzdvihnout jeho přednosti a moje zvířata od nich běžně dostávala i 97 bodů. I díky nim jsem dosáhl řady úspěchů.

Dnes už jsme se s některými zahraničními chovateli dostali do fáze, kdy si zvířata spíše vzájemně vyměňujeme, než abych je kupoval. A myslím, že až postupem času jsem skutečně pochopil, o čem chov je – nevybírat jen toho nejhezčího králíka, ale vědět, co ve svém chovu potřebuji a co mi konkrétní zvíře může přinést.“

„Jak vypadal Vss na začátku, když jsi s chovem začínal, v porovnání s dnešním typem?

„Rozhodně je vidět velký pokrok. Typově byli Vss dobří už tehdy, ale výrazné zlepšení podle mě nastalo především v kvalitě srsti a podsady. Dnešní zvířata jsou v tomto směru zase o kus dál.“

„Víme už, že Velcí světlí stříbřítí nebyli tvým prvním plemenem králíků. Jaká další plemena jsi choval?“

„Dříve jsem choval různá plemena především na maso. Z čistokrevných, tetovaných králíků jsem měl vídeňské divoce zbarvené a také aljašky. Ti ale nerostli tak dobře jako Vss, což byl jeden z rozdílů, který jsem při chovu vnímal.“

„Co tě u Vss udrželo takovou dobu? Čím si tě získali?“

„Z celého vzorníku králíků jsem nenašel žádné jiné plemeno, které by se mi líbilo tolik jako Vss. Pro mě to vždy bylo a stále je nejkrásnější plemeno. Dokonce jsem kdysi uvažoval i o

tom, že bych se stal posuzovatelem. Jenže mě vlastně žádné jiné plemeno nezajímá – a to bych se o nich musel všechno naučit,” směje se.

„Jakého úspěchu si nejvíc vážíš?“

„Pro mě má speciální výstava vždy větší význam než celostátní, a proto si velmi vážím svých úspěchů právě na těchto výstavách. V roce 2024 se mi podařilo získat titul Mistra Klubu, přičemž jsem ostatní chovatele předstihl minimálně o tisíc bodů. O rok později, v roce 2025, jsem obsadil druhé místo a získal titul 1. vicemistra Klubu. Tehdy mě o necelých 80 bodů předstihl Miro Můčka, kterému se podařilo absolvovat o jednu výstavu více.

Právě na 50. speciální výstavě slovenského Klubu Vss a Fs v Žilině v říjnu 2025 získal jeden z mých samců 97,0 bodů a titul Šampion, přičemž další samec byl oceněn rovněž 97,0 body. U

Zo 43. klubovej výstavy Vss a Fs

Vss, šampion klubu, 97,0 b, chov Laurinec Salva

Vss, šampionka klubu, 97,0 b, chov Juraj Steinger

**Klubová výstava králíků velkých světlo-
stříbrných a francouzských stříbrných,
v pořadí 43., se uskotočila
v dních 2. – 3. 11. 2025 v Žilině-Strážov.**

Veškeré světlo-
stříbrné (328 vystavených) po-
suzovali posuzovatelé Juraj Mešný, Jan Čer-
nov, Jaroslav Stoklasa, Ivan Lábka, Vlado Mi-
loslav Martinec, Miroslav Gaľa, francouzské
stříbrné (120) posuzovali Dana Kvetná-
ková. Králíky byli na výstavě velmi dobře
pravené, kvalitou na vysoké úrovni. Měli dobře
trusné končatiny, čistě se chytali línka
a srsti. Vyskytla sa pri niektorých sťažnostiach
podľa, ale správnym výberom ju bude možné
vyhľadiť.

VÝSLEDKY
VEĽKÉ SVETLÉ STŘIBRNÉ, kolekcie
1. Laurinec Salva – 288,0 b
2. Juraj Steinger – 288,5 b
3. Peter Stanek – 288,5 b
4. Juraj Steinger – 289,0 b
5. Peter Kušák – 288,0 b
Šampion klubu (1,0)
1. Laurinec Salva, 97,0 b, S 1-8, K 10-12
2. Peter Stanek, 96,5 b, S 2-4, K 08-12
3. Juraj Steinger, 96,5 b, S 1-10, S 2-10
4. Laurinec Salva, 96,5 b, S 1-10, K 20

5. Peter Stanek, 96,5 b, S 1-8, K 03-15
Šampionky klubu (0,1)
1. Juraj Steinger, 97,0 b, S 1-4, S 14-14
2. Juraj Steinger, 96,5 b, S 1-8, S 2-10
3. Juraj Steinger, 96,5 b, S 1-8, S 2-10
4. Peter Kušák, 96,5 b, S 1-8, S 08-107
5. Ivan Michalec, 96,0 b, S 3-6, K 14-33

Kategória mladší
Šampion klubu (1,0)
1. Juraj Steinger, 96,0 b, S 4-6, S 15-162
2. Jaroslav Stoklasa, 96,0 b, S 4-6, S 32-10
3. Ivan Michalec, 96,0 b, S 4-6, K 14-38
Šampionky klubu (0,1)
1. Jaroslav Stoklasa, 96,0 b, S 4-6, S 32-16
2. Jan Lehotský, 96,0 b, S 4-6, S 319
3. Peter Stanek, 96,0 b, S 4-6, K 03-78

Najlepšie kolekcie
Jaroslav Stoklasa, 287,5 b
Peter Stanek, 288,5 b
Juraj Machar, 288,5 b

Šampionát plemenitkov
(dve najlepšie kolekcie po rovnakom 1,0)
1. Juraj Steinger, 97,0 b, ch. Werning
2. Laurinec Salva, 97,0 b, ch. Zefkula
3. Peter Kušák, 97,5 b, ch. Stanek

Majstri klubu
(dve najlepšie kolekcie po rovnakom 1,0)
1. Laurinec Salva, 97,5 b, ch. Zefkula a
ch. Rodko
2. Juraj Steinger, 97,5 b, ch. Werning a
ch. Stanek
3. Peter Stanek, 97,5 b, ch. Stanek a
ch. Stanek

FRANCOUZSKÉ STŘIBRNÉ
Šampion klubu (1,0)
1. Juraj Steinger, 96,0 b, S 3-8, S 180, ch. Jan Kádla
Šampionka klubu (0,1)
1. Peter Stanek, 96,0 b, S 3-8, S 180, ch. Peter Stanek

Najlepšie kolekcie, 289,0 b, ch. Peter Stanek

Vss, víťazná kolekcia, 289,0 b, chov Peter Stanek

Jozef Redoňa, predseda klubu

Fs, šampionka klubu, 96,0 b, chov Peter Stanek

samic jsem dosáhl hodnocení 97,0 a 96,5 bodu a moje kolekce Vss zvítězila se ziskem 290,0 bodů.

Do budoucna už ale neplánuji účast na výstavách v takovém rozsahu jako doposud. Jedním z hlavních důvodů jsou obavy ze zavlečení různých onemocnění do vlastního chovu. Člověk věnuje svým zvířatům spoustu času a úsilí, a proto dnes mnohem více přemýšlím nad tím, zda mi případný výstavní úspěch stojí za zdravotní riziko, které s sebou účast na výstavách může přinášet.“

„Docílit ideální stříbřitosti je umění. Jakou strategii volíš při párování zvířat, abys udržel rovnoměrnost a správný odstín?

„Rozhodně to nefunguje tak, že vezmu světlé

zvíře, připáím k němu tmavé a očekávám, že potomstvo bude někde mezi. Takhle jednoduché to není. Ve vrhu se to může rozštěpit a výsledkem budou opět světlá i tmavá zvířata.

Rodičovské páry proto sestavuji spíš intuitivně a podle toho, co na konkrétních zvířatech vidím. Hodně sleduji především pravidelnost stříbřitosti. Když má například králík na hřbetě tmavší pruh, takový „úhoř“, už tam ta požadovaná pravidelnost není. Snažím se proto vybírat a spojovat zvířata tak, aby byla stříbřitost co nejrovnoměrnější.

Samozřejmě ale nemůžu sledovat jen stříbřitost. U nás na Slovensku je podle mě v současnosti obecně problém především s typem a ten se tady těžko dohledává. A podobný posun dnes vidím i v Německu – tam se podle mě chovatelé zaměřují více na kvalitu srsti, zatímco typ už není takový, jaký býval.“

„Pozoruješ ve svém chovu souvislost mezi kvalitou srsti a stříbřitostí? Je podle tebe možné šlechtit obě vlastnosti současně, nebo je nutné hledat určitý kompromis?“

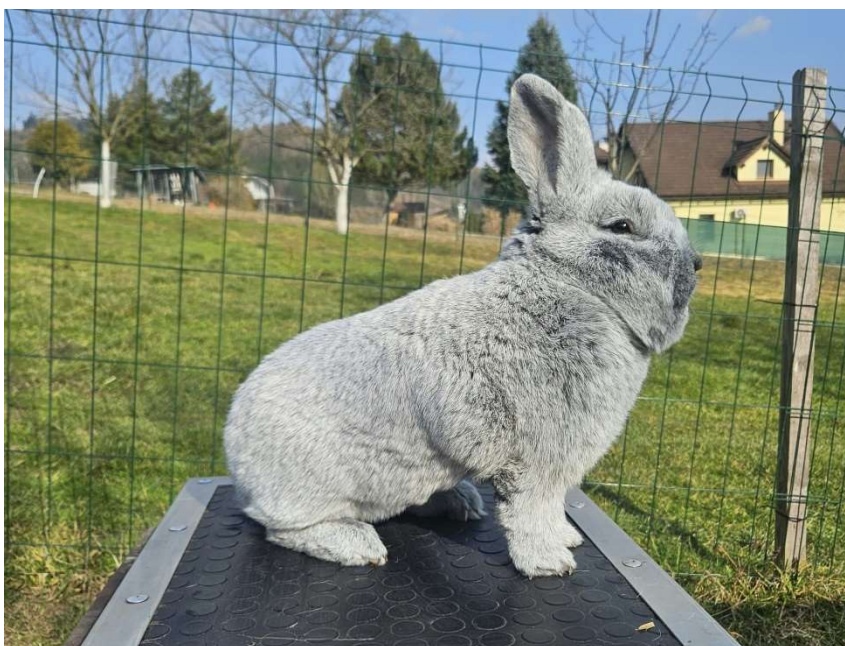
„Podle mě je potřeba jít důsledně za oběma vlastnostmi a nedělat zbytečné kompromisy. Kvalitní srst i správná stříbřitost jsou pro naše plemeno zásadní, a proto je nutné na obojí klást vysoké nároky. Základem je především velmi přísná selekce a nekompromisní výběr chovných jedinců. Já osobně jsem byl v tomto ohledu opravdu náročný. Do další plemenitby u mě postupovalo méně než 5 % odchovaných králíků. Jen takto přísným výběrem se podle mého názoru můžeme dlouhodobě posouvat kupředu a zlepšovat kvalitu chovu.“

„Na jaké detaily v exteriéru se dnes při výběru chovných jedinců zaměřuješ nejvíce?“

„Nejdůležitější je pro mě typ, stříbřitost a kvalita podsady. U typu mám rád spíš mohutnější, hrubší zvířata. Zkrátka něco jako se říká o děvčatech – krev a mlíko,“ směje se.

„Jak dnes vnímáš příbuzenskou plemenitbu versus osvěžování krve ze zahraničí?“

„V mém chovu příbuzenskou plemenitbu nenajdete, osobně nejsem jejím zastáncem. A právě to mi trochu vadí na přístupu některých německých chovatelů. Ti podle mého názoru pracují s příbuzenskou plemenitbou poměrně intenzivně a určité genetické vlastnosti mají ve svých chovech natolik pevně ustálené, že je velmi obtížné je překonat. Opakovaně využívají stejné krevní linie a jednotlivé generace mezi sebou dále kombinují. Na jednu stranu tím dosahují značné vyrovnanosti a upevnění požadovaných znaků, na druhou stranu se ale domnívám, že takový přístup může vést k oslabení imunity a celkové odolnosti zvířat. Proto osobně dávám přednost nepříbuzenskému páření a průběžnému osvěžování krve.“

„Jako jeden z top slovenských chovatelů, vidíš rozdíly v trendech chovu Vss v Česku, Slovensku nebo jiných zemích?“

„Nemyslím si, že by mezi jednotlivými zeměmi byly nějaké zásadní rozdíly. Každá má podle mě svoje přednosti, ale zároveň i něco, na čem je potřeba pracovat. V Německu je dnes velký důraz kladen především na kvalitu srsti, zatímco typ už podle mě není tak výrazný. U nás na

Slovensku je to trochu naopak – typ máme, ale někdy nám uniká kvalita podsady. Myslím si však, že i v tomto směru se situace postupně zlepšuje.“

„Máš nějaký specifický rituál nebo postup při přípravě králíka na vrcholové evropské či celostátní výstavy?“

„Žádný speciální rituál nemám, spíš jde o klasickou přípravu. Už několik měsíců před výstavou sleduji zvířata a přemýšlím, která by mohla být ve správný čas v nejlepší kondici a která nakonec na výstavu přihlásím. Před samotnou výstavou je pak samozřejmostí ostříhání drápků a celková kontrola zvířete.“

„Co je pro tebe u Vss ‚neodpustitelná vada‘, kvůli které zvíře nekompromisně vyřazuješ z chovu?“

„Hodně sleduji například utváření zádě, nesmí mít vystouplé kyčle. A nesnáším rozkleslé uši. Jednu slabší chybu ještě dokážu u zvířete tolerovat, pokud má jiné kvality, ale jakmile se těch

nedostatků sejde víc, z chovu ho vyřazuji.

Důležitá je pro mě také hmotnost. Především u samic chci, aby měly přes pět kilogramů. U samce mi naopak tolik nevadí, pokud je jeho hmotnost lehce pod pěti kilogramy, samozřejmě pokud má ostatní vlastnosti, které od něj v chovu potřebuji.“

„Jaké máš nastavené vakcinační schéma?“

„Vakcinuji proti moru králíků typu 1 a 2. Používám Castorex a Castorex Neo s

odstupem přibližně dvou týdnů. Dříve jsem očkoval také proti myxomatóze, dnes už ne – v naší oblasti není tolik komárů.

Obecně se snažím spoléhat hlavně na dobrou kondici zvířat, kvalitní a pestré krmení a hygienu v chovu. Hodně se mi osvědčilo zelené krmení, po porodu dávám samicím například salát a mrkev.“

„Dnes je trh zaplaven kokcidiostatiky. Jaký je tvůj postoj? Sázíš na chemii v krmivu, nebo preferuješ přirozenou prevenci (acidifikace vody, výběr sena, hygiena) a selekci odolných jedinců?“

„Žádná kokcidiostatika nepoužívám a ani léčiva nepodávám plošně preventivně. Mnohem víc sázím na prevenci a čistotu v chovu. Důležitá je pro mě pravidelná očista kotců a celková

hygiena. Jako podestýlku používám slámu. Snažím se zkrátka vytvářet zvířatům takové podmínky, aby nebylo nutné preventivně sahát po léčivech.“

„Jaké je složení krmné dávky ve tvém chovu?“

„Základ krmné dávky tvoří kvalitní seno, nahý oves, ječmen a granule značky Energys. Na této kombinaci mám krmení svých králíků dlouhodobě postavené.“

„Jak velká je tvoje chovná základna? Kolik samic a samců jsi standardně využíval k plemenitbě?“

„Běžně jsem míval kolem 12 chovných samic a přibližně 8 samců. Samice jsem si většinou ponechával z vlastních odchovů, zatímco plemenné samce jsem zpravidla pořizoval od jiných chovatelů, abych do chovu přinesl novou krev. Samozřejmě ale nemohu tvrdit, že jsem si nikdy nepřivezl také samici z cizího chovu. To bych lhal. I takové případy se občas vyskytly.“

„Jako top chovatel objíždíš velké akce, které jsou zdrojem nákaz. Jak vypadá tvoje karanténa po návratu z evropské výstavy, abys neohrozil zbytek chovu?“

„Králíky jsem měl oddělené 10 dní, než jsem je zařadil zpět k ostatním.“

„Není tajemstvím, že si měl letos u králíků zdravotní problémy, které vedly až ke zrušení chovu. Jaké onemocnění si tedy řešil?“

„Jednalo se zřejmě o pasteurelózu. Osobně si myslím, že bakterie způsobující toto onemocnění se vyskytují téměř v každém chovu, ale samotná nemoc se často projeví až v souvislosti se stresem, například při přepravě nebo změně prostředí.“

S podobným problémem jsem se setkal už v minulosti. Tehdy jsem se

pokusil situaci řešit i vakcinací několika králíků, ale podle mých zkušeností tato cesta nepřinesla očekávaný výsledek.

Tentokrát jsem králíky na přítomnost konkrétního původce onemocnění netestoval. Dokonce ani při pitvě nebyly na plicích patrné žádné změny. Já ale zkrátka nemám rád, když králíci kýchají. Považuji to za varovný signál, který nechci ve svém chovu přehlížet ani podceňovat.

Domnívám se, že v takovém případě je lepší zvířata s klinickými příznaky z chovu vyřadit, provést důkladnou sanaci chovatelského zařízení, včetně vypalování a dezinfekce králíkáren, a teprve po určité době chov znovu obnovit.

Za velmi důležitou považuji také podporu imunity a celkové odolnosti králíků. Osobně přidávám do napájecí vody přípravek Mentofin, který používám nejen na podporu přirozené obranyschopnosti organismu, ale také jako doplněk při prevenci trávicích problémů, včetně kokcidiózy. Myslím si, že právě prevence a dobrá kondice zvířat jsou jedním ze základních předpokladů zdravého chovu.“

„Jakým způsobem jsi svůj chov obnovil? Od kterých chovatelů sis pořídil nová zvířata?“

„V podstatě jsem se vrátil ke svému vlastnímu chovu. Králíky jsem získal zpět od kamarádů, kterým jsem v minulosti některá svá zvířata poskytl. Tito chovatelé se výstav neúčastní a jejich králíci žádné příznaky respiračních problémů, jako je například kýchání, nevykazují. Díky tomu jsem mohl svůj chov obnovit na původních genetických základech, což pro mě bylo důležité.

Já osobně jsem se nyní rozhodl, že své odchovy zatím nebudu nikomu prodávat. Všechna zvířata si ponechám a budu pečlivě sledovat jejich zdravotní stav. Nechci se totiž jednou

dostat do situace, kdy bych se musel jinému chovateli podívat do očí s vědomím, že jsem mu prodal nemocného králíka. To bych si nedokázal odpustit.“

„Co je nejdůležitější rada, kterou bys dal mladému chovateli, který si právě přivezl své první Vss?“

„Hlavně to nevzdávat po prvním neúspěchu. Konkurence je dnes veliká a úspěch nepřijde hned. Člověk musí být trpělivý, učit se z chyb a vydržet. Právě vytrvalost je podle mě v chovu strašně důležitá.“

„Kam by se mělo plemeno velký světlý stříbřitý v následujících letech ubírat, aby neztratilo na své kráse a užitkovosti?“

„Myslím si, že Vss jsou dnes už na opravdu vysoké úrovni a plemeno je nastavené správným směrem. Není proto potřeba hledat nějaké zásadní změny, ale spíš dál pracovat na zdokonalování jednotlivých znaků a upevňovat to, co už se podařilo. Vždycky je co zlepšovat, ale podle mě jsme na dobré cestě.“

Povídání s Jurajem Steinigerem nám znovu připomnělo, že za každým úspěšným chovem stojí mnohem více než jen kvalitní zvířata a získaná ocenění. Jsou to především roky zkušeností, ochota učit se od druhých, schopnost rozpoznat přednosti i nedostatky jednotlivých zvířat a v neposlední řadě odvaha dělat rozhodnutí, která nemusí být vždy jednoduchá.

Velmi zajímavý je Jurajův přístup k výběru chovných jedinců. Zatímco mnozí chovatelé hledají především co nejlépe oceněné zvíře, on zdůrazňuje něco jiného – vědět, co konkrétní králík může vlastnímu chovu přinést. Právě tato myšlenka, kterou si postupně osvojil díky zkušenostem s předními zahraničními chovateli, je hodně zajímavá.

Neméně důležitá je však i jeho otevřenost při popisování zdravotních problémů, které jej v letošním roce potkaly. O podobných zkušenostech se mezi chovateli často nehovoří snadno. Přesto mohou být právě taková sdílená svědectví pro ostatní velmi poučná. Připomínají nám, jak křehké mohou být výsledky mnohaleté práce a jak zásadní roli hraje zodpovědnost nejen vůči vlastním zvířatům, ale také vůči ostatním chovatelům.

Jurajovi bychom chtěli poděkovat za jeho čas, otevřenost a ochotu podělit se o své zkušenosti. Přejeme mu především pevné zdraví, mnoho radosti z obnoveného chovu a úspěšné odchovy.

